

af Ministeriet, at finde et anffueligt Billede af den Politiomorganisation, som var paatænk, eller at det ialtsald havde været rimeligst at andrage paa yderligere Reformer i samme og saaledes sætte Ministeriet istand til endelig at lade Kjøbenhavn faae en Omorganisation af Politiet, som den rigtignok maa ansees for at trænge til. Udvalget valgte en anden Fremgangsmaade; man udsøndrede af Forslaget den Deel, der gik ud paa at tilveiebringe Forandring i Forordningen af 28de Februar 1845, angaaende Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, og det er det, der indeholdes i det nuværende Lovforslag. Det er saaledes kun et udrevet Brudstykke af det Hele, men det er ikkedestomindre i og for sig af et væsentligt Indhold, og det gjør mig ondt, at Sagen er kommen saa sildt til dette Thing, da den bør være Gjenstand for en omhyggelig Overveielse, og jeg ikke veed, om der dertil vil levnes tilstrækkelig Tid. Lovforslaget har kun faa Dage været i vore Hænder, og det har derfor ikke været muligt fuldkommen at sætte sig ind i det; jeg antager derfor, at det maa blive Gjenstand for en saa omhyggelig Overveielse, at det vil blive nødvendigt at nedsette et Udvalg. Det er kommet til os i en meget besteden Skikkelse som et Lovforslag, der indeholder nogle forandrede Bestemmelser for Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn; men at det dog virkelig er en meget vigtig Reform, der paatænkes, vil være klart for alle de Herrer, naar jeg siger, at det tænker paa at indføre Mundtlighed og Offentlighed i alle offentlige Politifagers Behandling i Kjøbenhavn. Det har naturligtviis ikke været mig muligt at gjøre mig fuldkommen Rede for Udskaffets Indhold i saa Henseende, men det maa dog maaskee være mig tilladt at anfille nogle Betragtninger, der have paatrængt sig mig; jeg skal ikke gaae ind i den hele Detail, men holde mig paa Hødepunkterne i Sagen. Jeg skal da begynde med at anerkjende, at der er meget Smukt og Godt i Lovforslaget. Det indeholder for det Første en Ophævelse af den Bestemmelse, som hidtil har stillet Criminal- og

Politiretten i et besynderligt Forhold til Politidirecteuren, en Ophævelse af Bestemmelsen i Forordningen af 28de Februar 1845 § 16, hvorefter Domstolens Virksomhed ikke kunde begynde uden efter en Opfordring fra Politidirecteuren. Den, der havde en privat Politifag at indbringe, skulde først henvende sig til Politidirecteuren, og den, der ansaae sig for urettet ved et Factum, der krævede offentlig Paataale, skulde ogsaa først henvende sig til Politidirecteuren; selv i det Tilfælde, at en Forbryder var bleven greben paa fersk Gjerning, var det nødvendigt, at Retten fik en Opfordring fra Politidirecteuren, før den kunde sætte sig i Virksomhed, endog saa blot til en Undersøgelse. Dette Forhold bliver ophævet for de private Politifagers Vedkommende ved § 2, og for de offentlige Politifagers Vedkommende ved § 4. Den anden meget vigtige Bestemmelse, som Lovforslaget indeholder, er § 3, som gaaer ud paa for Kjøbenhavns Vedkommende tildeels at opfylde Grundlovens Tanke om Adskillelsen mellem Administrationen og den dømmende Magt, idet nemlig den Myndighed, som hidtil ifølge Lovgivningen har været tillagt Politidirecteuren til ved Resolution at afgjøre en Mangfoldighed af Sager, til ved sit Decret at fastsætte Straffe, er ophævet, men dog ikke aldeles. Hvilket Omfang denne Myndighed har haft, fremgaaer af de Oplysninger, der ere meddeelte under Forhandlingerne i det andet Thing, hvoraf det vil sees, at Antallet af de Sager, der hidtil ere blevne behandlede summarist ved Politidirecteurens Protokol, ikke i noget Aar efter 1857 har været under 3,600, og at det i eet Aar har været 7,200. Det er saaledes en Mangfoldighed af Sager, som hidtil ere blevne underdragne Domstolenes Behandling og dermed den omhyggelige Prøvelse, som Domstolene altid foretog. Dette anseer jeg for overmaade vigtigt. Dog maa man ikke gjøre sig altfor overdrevne Forventninger om Betydningen af § 3, idet den for Politidirecteuren bibeholder Myndigheden til at afgjøre en Mangfoldighed af Sager.